

Griffith en zijn films

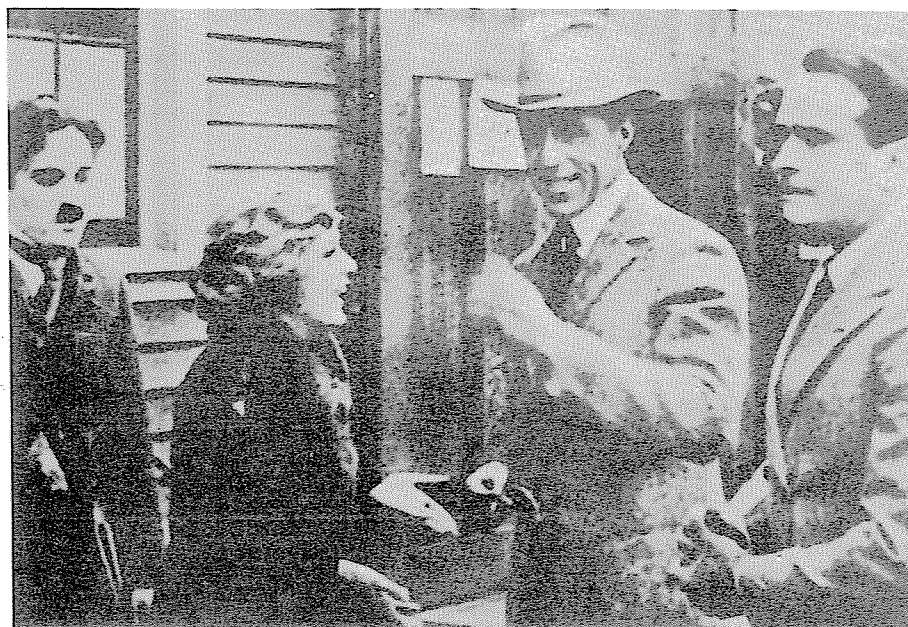

Griffith tijdens het maken van een film. Achter de camera zijn onafscheidelijke medewerker Billy Bitzer.

Scene uit 'Hearts of the world' (1918). Robert Harron maakt zich gereed zijn geliefde, Lillian Gish, dood te schieten om te voorkomen dat ze in handen van de vijand valt.

Van links naar rechts: Charles Chaplin, Mary Pickford, D. W. Griffith en Douglas Fairbanks

David Ward Griffith werd in een agrarische omgeving geboren in het jaar 1875. Zijn ouders bezaten een klein agrarisch bedrijf, dat voornamelijk door zijn moeder draaiend werd gehouden. Vader Griffith hield zich meer met politiek bezig. Zij woonden in Kentucky, één van de grensstaten waarin voor en tijdens een groot deel van de burgeroorlog slavernij was toegestaan. Kentucky koos met de andere grensstaten bij het uitbreken van de oorlog de zijde van de Noordelijken. De vader van David Ward sloot zich echter bij het leger van de Zuidelijken aan. Hij werd aanvoerder van een cavalerie-eenheid en kwam volgens eigen zeggen zelfs als brigade-generaal uit de oorlog. Jefferson Davis zou hem een dag voor de capitulatie hebben bevorderd, te laat om de benoeming nog te kunnen laten registreren. Tijdens de oorlog raakte hij driemaal gewond. Eén van de verwondingen zou zijn dood in 1882 tot gevolg hebben. Tijdens de oorlog was hij door een schot in de buik geraakt. Lang na de oorlog bleek dat deze wond onvoldoende degelijk behandeld was.

Van zijn vader hoorde David Ward

allerlei geïdealiseerde verhalen over het oude Zuiden dat door de oorlog was vernietigd. Zijn vader, die vaak stukken van Shakespeare voordroeg, en zijn zuster brachten hem ook liefde voor literatuur bij.

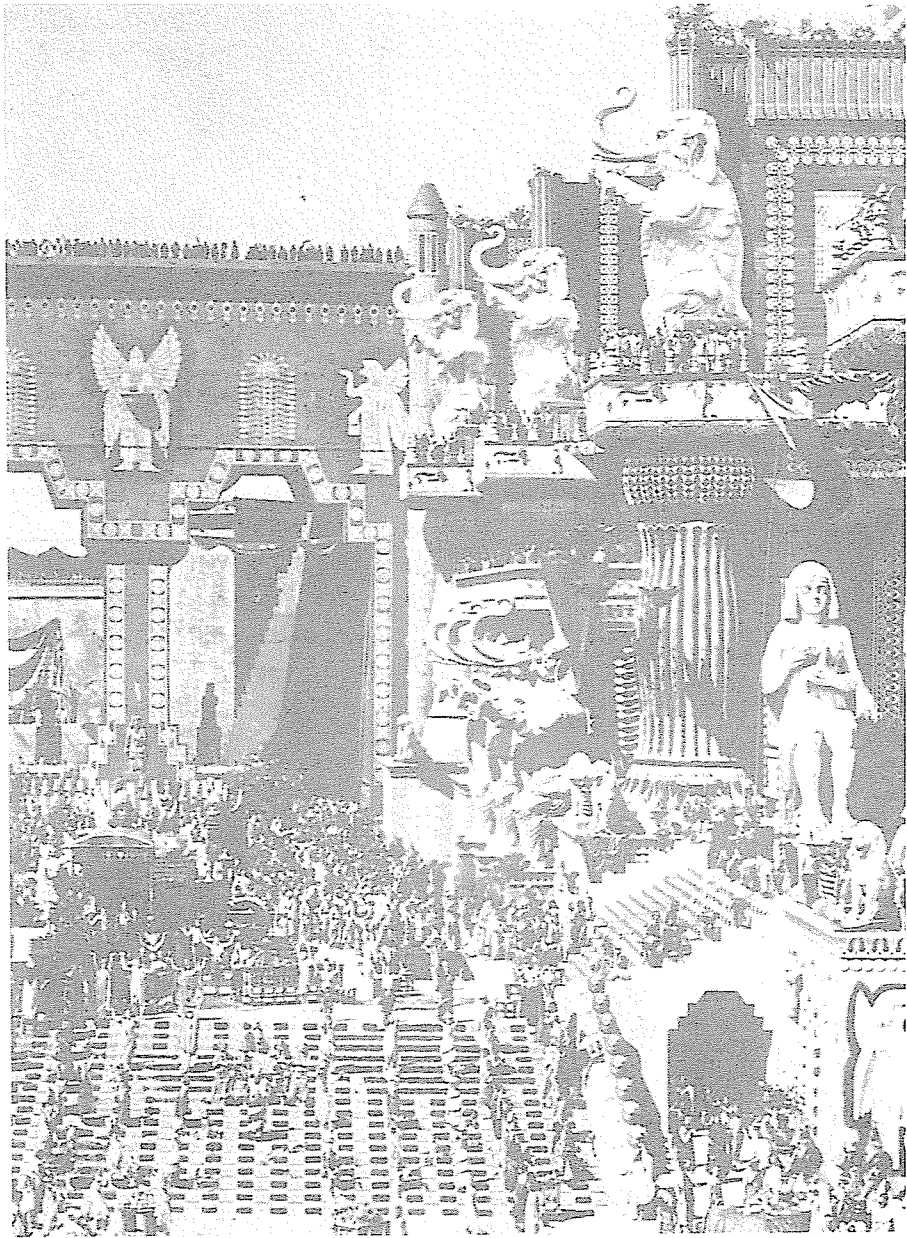
Eén van de eerste betrekkingen die Griffith kreeg, was die van journalist. In 1897 werd hij acteur van een toneelgezelschap. Maar zijn echte liefde ging uit naar het schrijverswerk. Enkele van door hem geschreven stukken bood hij met succes aan filmmaatschappijen aan. Zo kwam hij in de filmwereld terecht. In 1907 kreeg hij de gelegenheid zelf een rol, de hoofdrol, te spelen in de film 'The eagle's nest' die werd opgenomen in de studio's van het bedrijf Edison. Het jaar daarop kreeg hij van zijn filmmaatschappij de kans zelf een film te maken. Hij ging grondig en ambitieus aan de gang. Veel steun ondervond hij vanaf het begin van de man die altijd zijn cameraman zou blijven: Billy Bitzer. Ondanks zijn toneelafkomst wist hij al spoedig de film als kunst los te maken van het toneel. Bovendien bleek dat hij een talent had voor het vinden van goede acteurs en actrices. Zo steeg zijn ster snel.

Tot 1914 waren alle films slechts van korte duur. In 1914 ontstond bij Griffith en enkele anderen het plan een omvangrijke film te maken, de eerste grote speelfilm in de geschiedenis, 'The Clansman', een titel die later werd veranderd in 'The birth of a nation'. Over ontstaan, inhoud en betekenis van deze film gaat dit artikel. Griffith maakte tijdens zijn loopbaan ongeveer vijfhonderd films. De meeste daarvan gingen over belangrijke sociale vraagstukken en/of historische onderwerpen. De bekendste film na 'The birth of a nation' werd 'Intolerance' (1916). 'The birth of a nation' had niet alleen veel succes, maar ook veel kritiek ondervonden. Griffith ergerde zich daar geweldig aan en besloot als reactie de film 'Intolerance' te maken.

De film bestaat uit vier op zichzelf staande delen die door het thema on-verdraagzaamheid met elkaar verbonden zijn. In het eerste deel 'The mother and the law', dat in zijn eigen tijd speelt, wordt de verschillende behandeling van een kapitalist en een arbeider door de wet behandeld. 'The Nazarene' gaat over de kruisiging van Christus. 'The medieval story' heeft de Bloedbruiloft, de Bartholomeusnacht tot onderwerp. Het laatste deel is 'The fall of Babylon'. De film was de kostbaarste die tot die tijd ooit was gemaakt, maar werd geen succes. Het publiek begreep waarschijnlijk de vierdelige structuur niet. Bovendien viel de pacifistische strekking in die tijd bij velen niet in goede aarde: de V.S. stonden op het punt deel te gaan nemen aan de Eerste Wereldoorlog. Een in 1919 in de Sovjet-Unie binnengesmokkelde kopie oogstte daar echter groot succes en ook elders en later ondervond Griffith wel waardering voor zijn 'Intolerance'.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog (vanaf de deelname van de V.S.) werd Griffith als belangrijkste regisseur in zijn land uitgenodigd films te maken ten behoeve van de oorlogsinspanningen. In 1918 maakte hij 'Hearts of the world', waarin authentiek materiaal werd gecombineerd met gespeelde scènes. De film geeft een emotioneel beeld van een Franse stad onder Duitse bezetting. In datzelfde jaar maakte hij in Engeland 'The great love', een film over een Amerikaan die dienst nam in het Engelse leger. Na de oorlog stichtte hij samen met Charlie Chaplin, Douglas Fairbanks en Mary Pickford in 1919 de 'United Artists Corporation'. In de daaropvolgende jaren maakte hij met succes verschillende films, waarvan 'Orphans in the storm' (1922) één van de bekendste werd. De film speelde tijdens de Franse Revolutie.

Aan het einde van de jaren twintig begint echter een neergang in zijn

Scene uit het laatste deel van 'Intolerance' dat over de ondergang van Babylon handelt.

prestaties. Hij kreeg toen minder vrijheid om bij het maken van zijn films zijn eigen gang te gaan dan hij graag gewild had. Met de komst van de geluidsfilm vertoont zijn werk nog een korte opleving. Zijn eerste geluidsfilm 'Abraham Lincoln' ondervindt veel waardering. Maar zijn tweede geluidsfilm, 'The struggle' (1931), werd een vernederende mislukking. Het was een melodramatisch verhaal over een dronkaard. Na deze film werd Griffith geen mogelijkheid meer geboden een film te maken. In 1932 trok hij zich uit de filmwereld terug en in 1933 verkocht hij ook zijn aandeel in 'United Artists Corporation', de onderneming die hem minder mogelijkheden had geboden dan hij had gehoopt. Sindsdien leidde hij een teruggetrokken leven in Hollywood, het hart van de Amerikaanse filmindustrie waarvan

hij als een van de grondleggers kan worden beschouwd. In 1948 stierf hij. Het mislukken van 'The struggle' kan niet als enige oorzaak van het dalen van de ster van Griffith worden beschouwd. Waarschijnlijk heeft daartoe nog meer bijgedragen het onvermogen van Griffith met zijn publiek mee te groeien. Hij bleef het witte doek gebruiken om er zijn eigen persoonlijke herinneringen en opvattingen op te projecteren. En deze bleken niet overeen te stemmen met die van een groot deel van het publiek. Zijn heldinnen pasten bijvoorbeeld meer in de tijd voor de Eerste Wereldoorlog dan in de tijd van de 'roaring twenties'. Een vroegere medewerker van Griffith, Charlie Chaplin, zou er langer in slagen contact met zijn tijdgenoten te houden.

The birth of a nation

Scène uit 'The birth of a nation' waarin de K.K.K. de macht in het Zuiden in handen neemt.

Geproduceerd door de Epoch Producing Corporation, 1915

Geregisseerd door D.W. Griffith.

Gebaseerd op 'The Clansman' en 'The Leopard's Spots', door Thomas Dixon geschreven

Voor de film bewerkt door D.W. Griffith en Frank Woods

Fotografie door G.W. Bitzer

Muziek gecomponeerd door Joseph Carl Briel en D.W. Griffith

Rollen

Benjamin Cameron (de 'Kleine Kolonel')	Henry B. Walthall
Flora Cameron, als een kind	Violet Wilkey
Flora, de jongere zuster	Mae Marsh
Margaret Cameron, de oudere zuster	Miriam Cooper
Mevrouw Cameron	Josephine Crowell
Dr. Cameron	Spottiswoode Aitken
Wade Cameron, de tweede zoon	Andre Beranger
Duke Cameron, de jongste zoon	Maxfield Stanley
Elsie Stoneman	Lilian Gish
Austin Stoneman, haar vader	Ralph Lewis
Haar broer Phil	Elmer Clifton
Haar jongere broer, Tod	Robert Harron
Lydia Brown, huishoudster van Austin Stoneman	Mary Alden
Silas Lynch, leider van de zwarten	George Siegmann
Gus	Walter Long
Jeff, de smid	Wallace Reid
'White-Arm' Joe, eigenaar van een jeneverstokerij	Elmo Lincoln.
Abraham Lincoln	Joseph Henaberry
Generaal U.S. Grant	Donald Crisp
Generaal Robert E. Lee	Howard Gaye
Senator Charles Sumner	Sam de Grasse
John Wilkes Booth, de moordenaar van Lincoln	Raoul Walsh
Laura Keene, toneelster	Olga Grey
Slavenhandelaar	Elmo Lincoln
Zwarte bediende van Stoneman	Tom Wilson
Soldaat van het Unieleger	Eugene Pallette
Meisje uit Piedmont	Bessie Love
Jake, een bediende van de Camerons	William de Vaull
Cynda (Mammy), een andere bediende van de Camerons	Jennie Lee

L.G. Dalhuisen (met geschiedwetenschappelijke adviezen van A. Lamers)

Beschrijving van de inhoud van de film

Aan de eerste bewegende beelden van de film laat Griffith uitspraken van hemzelf vooraf gaan, waarin hij enige van zijn belangrijkste drijfveren voor het maken van de film kenbaar maakt. De eerste, 'A plea for the art of the motion picture', is als een illustratie op deze bladzijde opgenomen. De tweede luidt als volgt: 'If in this work we have conveyed to the mind the ravages of war to the end that war may be held in abhorrence, this effort will not have been in vain.'

Richtte Griffith zich in het vorige citaat tegen de oorlog, in het volgende geeft hij in één zin zijn visie op de oorzaken van de burgeroorlog: 'The bringing of the African to America planted the first seed of disunion.'

De film begint met beelden van een slavenmarkt en van een bijeenkomst van abolitionisten, waarop iemand een rede houdt en waarop geld wordt ingezameld.

Daarna wordt de aandacht gericht op Austin Stoneman, 'a great parliamentary leader', wiens macht in het Huis van Afgevaardigden aan het toenemen was, en naar zijn dochter en beide zoons, Phil en Tod. Stoneman woont in Washington met zijn huishoudster en maitresse Lydia Brown, een mulattin. Hij heeft ook een buiten in Pennsylvania. Daar treffen we de drie kinderen en wordt duidelijk dat de twee broers een bezoek gaan brengen aan vrienden in de stad Piedmont (Zuid-Carolina), de familie Cameron.

In Piedmont komen we via een straattafereel bij de familie Cameron in huis. Op straat lopen enkele fraai geklede blanke dames met een kind. Een koets met twee paarden ervoor staat voor de stoep van het huis van de Camerons. In de tuin van de Camerons werken zwarte slaven, geïnstrueerd door een blanke vrouw (moeder Cameron?). In het beeld komt een kar vol met negers die in beweging wordt gezet. Er rollen twee kinderen uit. Een neger raapt de kinderen op en

begint één van de kinderen een aframeling te geven met een stok. Op de achtergrond kijken de twee blanke vrouwen en het kind toe.

Voor en in het met Grieks-Romeinse zuilen uitgeruste huis van de Camerons maken we kennis met deze familie. Zij horen dat de gebroeders Stoneman op visite komen. Na hun aankomst wordt een bezoek gebracht aan de plantage van de Camerons. Terwijl slaven en slavinnen hard aan het werk zijn met het plukken van katoen, wandelen de Camerons en Stonemans prattend en een bloemetje plukkend door de velden. Ben Cameron raakt diep onder de indruk van een foto van Elsie Stoneman; hij weet de foto aan de oudste Stonemanbroer te ontfutselen. Als zij de katoenvelden verlaten, groeten de slaven beleefd en onderdanig en gaan snel weer door met hun werk.

Daarna volgen beelden van de slaven in hun vrije tijd, 'the two hour interval for dinner out of their working day from six to six'. De Camerons en Stonemans komen er op bezoek. Zij begroeten een oude slaaf. Andere slaven

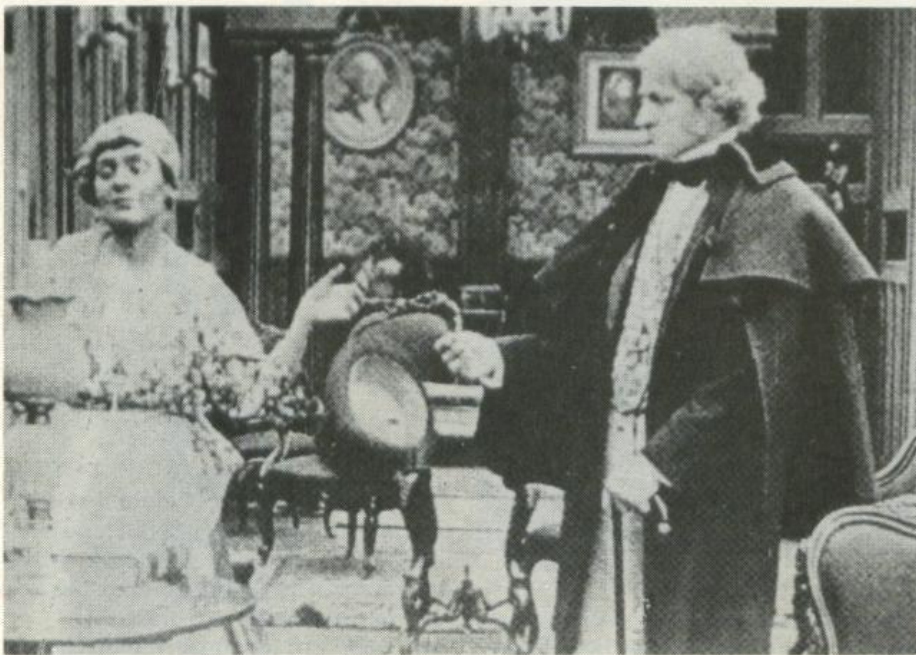
komen aanlopen en beginnen vrolijk te dansen, slaven die er omheen staan applaudisseren. Ben Cameron drukt de hand van twee slaven voor het gezelschap zijn weg vervolgt.

Teruggekeerd ten huize van de Camerons, waar vader en moeder Cameron waren achtergebleven, toont vader Cameron een krantebericht: 'If the North carries the election the South will secede.' Het gezelschap is ontzet.

De aandacht gaat dan naar het huis van Stoneman in Washington waar Charles Sumner, leider van de Senaat, overleg pleegt met Austin Stoneman. Ook maken we kennis met Lydia Brown die zich vinnig en hooghartig gedraagt ten opzichte van een zwarte dienstbode. Zij gedraagt zich aanstellerig tegenover Sumner die zich tot haar ergernis niet als gelijkwaardig behandelt. Kwaad laat zij de hoge hoed van Sumner vallen. Ze raapt de hoed echter ook weer op en later begeleidt ze hem quasi vriendelijk naar de deur. Als hij vertrokken is, spuwt ze hem echter achterna. Binnen takelt ze zich zo toe dat Stoneman zal denken dat de zich als een heer gedragen hebbende

A PLEA FOR THE ART OF THE MOTION PICTURE

We do not fear censorship, for we have no wish to offend with improprieties or obscenities, but we do demand, as a right, the liberty to show the dark side of wrong, that we may illuminate the bright side of virtue—the same liberty that is conceded to the art of the written word—that art to which we owe the Bible and the works of Shakespeare.

Lydia Brown laat de hoed van senator Sumner opzettelijk vallen.

Sumner haar heeft aangerand. Stoneman gelooft en troost haar. *'The great leader's weakness that is to blight a nation'* meldt Griffith zijn publiek op een titelkaart.

In Piedmont nemen de Stonemans afscheid van de Camerons. Als zij de stad verlaten wuiven ook de zwarte bedienden van de Camerons hen na. Dan volgt een titelkaart waarop te lezen is: *'The first call for 75 000 volunteers. President Lincoln signing the proclamation.'*

An historical facsimile of the Presidents Executive Office on that occasion after Nicolay and Hay in 'Lincoln, a history'.

Daarna volgen beelden van de bovengenoemde plechtigheid met Lincoln in het middelpunt.

De Stonemanbroers nemen hartroerend afscheid van hun zuster Elsie. Uitgebreider aandacht krijgen de feestelijke stemming in het Zuiden en het afscheid van de drie Cameronbroers. Als de blanke Zuidelijke troepen Piedmont uit marcheren worden ze zowel door blank als zwart uitgezwaaid. Springende zwarten huppelen achter de soldaten aan.

Elsie gaat naar Washington om haar vader van het vertrek van haar broers op de hoogte te brengen.

Dan volgen beelden van twee-en-eenhalf jaar later. Ben Cameron leest een brief van zijn zusje en schrijft haar terug.

In Piedmont beelden van het zusje dat de brief van Ben heeft ontvangen. Ook Margaret en moeder Cameron komen in beeld. Plotseling wordt de rust verstoord door een bende zwarte

guerrillastrijders onder leiding van een blanke officier. Er wordt geplunderd, vermoord en vernield. Een titelkaart vermeldt: *'The scalawag white captain influences the negro militia to follow his orders.'*

Ook het huis van de Camerons wordt niet gespaard. Vader Cameron raakt gewond. Maar dan komen blanke Zuidelijke troepen te hulp; zij verdrijven de plundersaars.

Op het slagveld droomt Ben Cameron tussen de strijd door van Elsie Stoneman, die hij niet kent, maar van wie hij een foto op het hart draagt. Dan volgt een dramatische gebeurtenis die wordt ingeleid met de titel: *'On the battlefield. War claims it's bitter, useless, sacrifice. True to their promise, the chums meet again.'*

De jongste zonen van de Stonemans en de Camerons hadden bij hun vertrek beloofd elkaar weer te zullen zien. Het zou zeer onverwacht gebeuren. Als Tod Stoneman in een hevig gevecht een gewonde Zuidelijke soldaat wil doodsteken, herkent hij net op tijd Duke Cameron. Tod richt zich ontzet op en wordt dan ook getroffen. Samen sterven ze.

De beide families ontvangen in grote droefenis de tijding van het sneuvelen van hun familielid.

De titelkaart: *'While the women and children weep, a great conqueror marches to the sea.'* leidt beroemd geworden filmbeelden in. In een close-up op een deel van het doek is een vrouw met kinderen zichtbaar. Ze zijn ergens bang voor. Dan wordt ook de rest van het doek zichtbaar. De vrouw blijkt met haar kinderen gevlucht voor het

leger van Sherman dat bezig is met zijn beruchte mars. Vluchtende mensen, brandende huizen, vluchtende soldaten die gewonden meevoeren. Close-up van twee soldaten, waarvan er één sterft: Wade Cameron.

De strijd gaat voort. Generaal Robert E. Lee probeert door de linies van de Noordelijken heen te breken om voedsel te bemachtigen. Veel schieten, rook, rennende en sneuvelende soldaten. Dan de titelkaart: *'The Little Colonel (bijnaam van Ben Cameron) leads the final desperate assault against the Union command of Capt. Phil Stoneman.'*

De Zuidelijken vechten tot ze erbij neervallen. Ben Cameron helpt een gewonde soldaat en geeft dan het sein voor een nieuwe aanval. Al zijn mannen sneuvelen, maar de Kleine Kolonel weet met de Zuidelijke vlag de Noordelijke linies te bereiken. Hij plant de vlag in de loop van een kanon ondanks het feit dat hij gewond is geraakt. Phil Stoneman brengt hem in veiligheid. Een titelkaart vermeldt: *'In the red lane of death others take their places and the battle goes on into the night.'*

Dan volgen beelden van een slagveld, gevolgd door de titel *'War's peace'*, dode en vechtende soldaten.

Ten huize van de Camerons wordt het nieuws van de dood van de tweede zoon ontvangen. Verslagenheid en woede.

De gewonde Kleine Kolonel wordt in een hospitaal van de Noordelijken verzorgd. Het toeval wil dat Elsie Stoneman er als verpleegster werkt. Beslist niet als een zuster gekleed komt zij met een banjo naar de Kleine Kolonel en zingt voor hem een lied. Ben komt bij en opent gelukkig zijn ogen. Elsie toont een brief van haar broer Phil, waarin deze aan Elsie vraagt goed te zorgen voor zijn vriend kolonel Ben Cameron. Ben haalt de foto van Elsie die hij op zijn hart droeg, te voorschijn en Elsie ontdekt tot haar verbazing dat zij het is.

Moeder Cameron komt haar gewonde zoon bezoeken.

Dan horen ze dat Ben ter dood is veroordeeld. Elsie en moeder Cameron besluiten een beroep te gaan doen op Lincoln: *'We will ask mercy from the Great Heart'*. Bij Lincoln hebben de twee vrouwen succes. Deze tekent een besluit voor gratie.

Hierna volgt weer een historische reconstructie waar Griffith veel zorg aan heeft besteed. Een titelkaart luidt de beelden in:

'Appomattox Courthouse, on the afternoon of April 9, 1865, the surrender of

Gen. Robt. E. Lee, C.S.A., to Gen. U.S. Grant, U.S.A.

An historical facsimile of the Wilmar McLean home as on that occasion, and the principals and their staffs, after Col. Horace Porter in 'Campaigning with Grant.'

Daarna volgen beelden van de ondertekeningsceremonie, waarbij Lee en Grant elkaar de hand schudden.

Ben Cameron mag het hospitaal verlaten. Een haveloze Ben nadert, zich moeizaam voortbewegend, het in vervallen staat verkerende ouderlijk huis. De scene waarin zijn familie hem begroet, behoort tot de bekendste uit de film (zie de illustraties op bladzijde 35).

In Washington protesteert Austin Stoneman tegen de zachtmoedige politiek van Lincoln ten opzichte van het Zuiden. Hij pleit er bij Lincoln voor dat de Zuidelijke leiders worden opgehangen en dat de Zuidelijke staten als veroverd gebied worden behandeld. Lincoln antwoordt: *'I shall deal with them as though they had never been away.'*

Dan volgt een zeer uitvoerige reconstructie van de moord op Lincoln. Als Stoneman het nieuws van de dood van Lincoln wordt verteld, zegt Lydia Brown zeer verheugd: *'You are now the greatest power in America.'*

In het Zuiden ontvangen de Camerons het nieuws ontzet. Vader Cameron zegt: *'Our best friend is gone. What is to become of us now!'*

Het voorgaande deel kan als een zeer uitvoerige inleiding op het volgende worden gezien. Het tweede deel laat de geboorte van een nieuwe natie op de puinhopen van de oude zien. Evenals in het begin laat Griffith de beelden voorafgaan door enige titelkaarten. We laten deze hieronder volgen.

'Second part - Reconstruction

The agony which the South endured that a nation might be born. The blight of war does not end when hostilities cease.'

'This is an historical presentation of the Civil War and Reconstruction Period, and is not meant to reflect on any race or people of today.'

'Excerpts from Woodrow Wilson's 'History of the American People':

'...Adventurers swarmed out of the North, as much the enemies of the one race as of the other, to cozen, beguile, and use the negroes... In the villages the negroes were the office holders, men who knew none of the uses of authority, except its insolences.'

Tijdens het opnemen van de film viel het Griffith op hoe verliefd een van de spelers, een soldaat naar de hoofdrolspeelster Lillian Gish keek. Hij besloot daar gebruik van te maken en plaatste de soldaat als wacht bij een deurpost van het ziekenhuis waar Ben Cameron werd verpleegd. Op de foto passeert Lillian (Elsie) denkend aan Ben de verliefde soldaat.

'...The policy of the congressional leaders wrought... a veritable overthrow of civilization in the South... in their determination to 'put the white South under the heel of the black South.'

Woodrow Wilson'

'The white men were roused by a mere instinct of self-preservation... until at last there had sprung into existence a great Ku Klux Klan, a veritable empire of the South, to protect the Southern country.'

Woodrow Wilson'

De beelden brengen ons naar het huis van Austin Stoneman die de ongekroonde koning van de V.S. wordt genoemd. Lydia Brown probeert zich als een gelijke te gedragen temidden van de heren rond Stoneman. Silas Lynch, een mulat en leider van de zwarten, maakt zijn opwachting bij Stoneman. Deze deelt Lynch mee dat de zwarten vanaf dat moment volledig gelijk aan

de blanken zullen worden behandeld. Lydia Brown die het gesprek heeft afgeluisterd, juicht in de gang.

Senator Sumner komt op bezoek om een minder gevaarlijke politiek te bepleiten. Hij ontmoet in de hal een gemeen lachende Lydia. Sumner heeft geen succes. Hij moet berustend toezien, dat Lynch naar het Zuiden wordt gezonden om de carpetbaggers daar te helpen. Voor Lynch vertrekt, blijkt dat hij een oogje heeft op Elsie.

Lynch maakt Piedmont tot zijn hoofdkwartier. Daar aangekomen probeert hij met zijn aanhangers op de katoenvelden werkende negers van hun arbeid af te houden. Een neger weigert, maar twee anderen worden door Lynch en zijn mannen overgehaald om zich bij een groep dansende en muziek makende negers te voegen.

In de volgende beelden worden de activiteiten van het Freedman's Bureau aan de kaak gesteld. Een titelkaart vermeldt: *'The charity of a generous*

Vader Cameron is gearresteerd onder verdenking met de K.K.K. te heulen. Op straat wordt hij door zwarten bespot.

North misused to delude the ignorant. Zwarten krijgen spullen uitgereikt. Een neger krijgt een hoge hoed en loopt er opgetogen mee weg.

Ben en Margaret Cameron moeten tot hun ergernis wachten bij het verlaten van hun tuin tot een groep onbehouden zwarte soldaten de stoep gepasseerd zijn. Ook Lynch komt langs. Hij zegt tegen de Camerons, dat de stoep even goed aan hen behoort als aan de Camerons.

Op advies van zijn arts besluit Stoneman naar het Zuiden te reizen. Samen met Elsie vestigt hij zich ook in Piedmont. Bij hun aankomst gaan ze naar de Camerons die hen hartelijk verwelkomen. Een hevige woordenwisseling vindt plaats tussen de zwarte bediende van de Stonemans en een omvangrijke zwarte dienstbode van de Camerons. De laatste ergert zich aan het hooghartige gedrag van de eerste die haar de bagage van de Stonemans naar binnen wil laten dragen.

De tweede ontmoeting van Lynch met de Kleine Kolonel vindt voor de deur van de Camerons plaats. Lynch ontmoet daar Stoneman, Ben en Elsie. Hij wordt door Stoneman begroet, maar Ben neemt de door Lynch uitgestoken hand niet aan.

Er volgt een gesprek tussen Lynch en Stoneman. Daarna een titelkaart: *'Lynch a traitor to his white patrón and a greater traitor to his own people, whom he plans to lead by an evil way to build himself a throne of vaulting power.'*

Onder leiding van Lynch wordt de zwarten geleerd hoe zij van hun stemrecht gebruik kunnen maken en wat het stemrecht inhoudt.

Intussen doen Ben en Elsie aardig tegen elkaar, maar worden geremd in hun liefde door hun Zuidelijke, resp. Noordelijke afkomst.

Dan volgen de verkiezingen. Terwijl alle zwarten het stemrecht kunnen uitoefenen, wordt het stemrecht aan de blanken ontnomen. We zien een zwarte stiekem een tweede briefje in de stembus doen. Blanken worden van de stembus weggeduwd. De uitslag levert Lynch het gouverneurschap op. Juichende zwarten trekken door de straat waarin het huis van de Camerons staat. Lynch wordt op de schouders genomen. Stoneman kijkt tevreden uit het raam.

Ben Cameron is met zijn vader en drie andere mannen in gesprek. Ze bespreken wantoestanden. Eén daarvan wordt in beeld gebracht: een negerrechter en een negerjury berechten een blanke familie. De blanken worden in het ongelijk gesteld. In de rechtzaal veel juichende zwarten, maar ook een protesterende zwarte vrouw.

Terwijl Ben aan het woord is, wordt een nieuwe wandaad bedreven. Een zwarte bediende van de Camerons wordt van huis gelokt en door zwarte soldaten afgerost, omdat hij bij de verkiezingen heeft geweigerd voor Lynch en de zijnen te stemmen. Iemand die de soldaten wil tegenhouden, wordt dood geschoten. Vader Cameron

komt met de bediende binnen en de laatste vertelt wat hem is overkomen. Deze scène wordt gevolgd door een nieuwe reconstructie van een historische gebeurtenis (meer hierover in de geschiedwetenschappelijke beoordeling van de film op bladzijde 31). De titelkaart vermeldt:

'The riot in the Master's Hall.

The negro party in control in the State House of Representatives, 101 blacks against 23 whites, session of 1871.

An historical facsimile of the State House of Representatives of South Carolina as it was in 1870. After photograph by 'The Columbia State'.

Een authentieke foto van de vergaderzaal gaat over in de gereconstrueerde zaal vol met vergaderende mensen. Terwijl een zwarte een rede uitspreekt, gedragen vele andere zwarten zich onbeschaafd. Eén neemt een slok (alcohol ongetwijfeld) uit een fles, een ander heeft zijn gelaarsde benen op tafel gelegd, weer een ander eet een vleesboutje, en nog een ander trekt een schoen uit. Het besluit valt dat alle leden van het Huis schoenen moeten dragen. De schoenloze man schoeit zich weer. Een ander besluit dat wordt genomen is, dat alle blanken op straat negerofficieren moeten groeten. Terwijl dit alles gaande is, zitten blanke vertegenwoordigers gelaten in hun banken. Als een wet wordt aangenomen waarbij het toegestaan wordt dat blanken en zwarten met elkaar mogen trouwen ontstaat een wulpse vreugde in de zaal en op de publieke tribune.

Elsie en Flora komen op straat Lynch tegen. Achter een hekje kijkt een zwarte soldaat toe. Elsie schudt Lynch de hand, Flora loopt verschrikt weg. Als Elsie doorloopt, kijkt Lynch haar begerig na.

Ben ziet twee spelende kinderen zich onder een laken verbergen. Vier zwarte kinderen schrikken van het bewegende laken. Ben komt op een idee. Een titelkaart: *The Ku Klux Klan, the organization that saved the South from the anarchy of black rule, but not without the shedding of more blood than at Gettysburg, according to Judge Tourgee of the carpetbaggers.'*

De titel wordt gevolgd door het eerste optreden van de K.K.K.: witte mannen op witte paarden, op de paarden een kruis en de letters K.K.K. Drie K.K.K.-leden worden door Lynch en zijn mannen beschoten; de K.K.K.-leden schieten terug, maar worden alle drie neergeschoten. Lynch toont Stoneman de K.K.K.-kledij. Stoneman is verontwaardigd en zegt: *'We shall crush the white South under the heel of the black South.'*

Stoneman zegt Elsie dat haar geliefde tot de K.K.K. behoort. Elsie verbreekt daarop haar betrekkingen met Ben.

Meer dan vierhonderdduizend K.K.K.-costuums worden door de vrouwen van het Zuiden vervaardigd volgens een titelkaart. Flora en Margaret helpen Ben met het verstoppen van de K.K.K.-kledij en troosten hem, omdat Elsie niets meer van hem wil weten. Elsie treurt intussen in haar kamer.

Flora gaat tegen de wens van haar broer alleen naar een bron in een bos. De zwarte soldaat – Gus genaamd – die al eerder naar Flora en Elsie had gekeken, volgt haar. Hij haalt haar in en vraagt haar ten huwelijk. Flora rent weg. De soldaat gaat achter haar aan. Ben merkt dat Flora het bos is ingegaan en gaat naar haar op zoek. Flora vlucht wanhopig een rots op en zegt tegen haar achtervolger: *'Stay away or I'll jump'*. Haar belager nadert echter en Flora springt ten einde raad van de rots af.

Ben komt net te laat, maar hoort nog wel van de stervende Flora wie de schuldige is. Als Ben Flora het huis van de Camerons heeft binnengedragen treurt iedereen daar, ook de zwarte bedienden. De titelkaart: *'And none grieved more than these.'*

Ben neemt de leiding van de K.K.K.-actie de belager van Flora te vinden. Dat lukt na hevige gevechten. Tijdens de jacht op Gus schakelt een blanke in zijn eentje in een gevecht een groot aantal negers uit. Als allen zijn weggevlucht, schiet Gus hem vanachter neer. De K.K.K. berecht de gevangene en veroordeelt hem ter dood. K.K.K.-ruiters gooien het lijk voor het huis van Lynch neer.

Lynch stuurt zijn troepen de straat op. Stoneman gaat er voor een tijdje vandoor. Ook Ben en de Klan maken zich gereed. Dan wordt aan Lynch verraden dat ook Ben Cameron lid van de K.K.K. is. Lynch ziet de kans schoon zich te wreken en stuurt troepen om Ben te arresteren. De soldaten breken het huis binnen, ontdekken K.K.K.-kledij en nemen vader Cameron gevangen. Op de achtergrond lachende zwarten, waarvan er één zich op de knieën slaat.

De vrouwen in huize Cameron zijn radeloos. Elsie Stoneman besluit haar vader om hulp te vragen. Zwarte bedienden van de Camerons nemen het voor hen op. Vooral de vrouwelijke bediende weert zich geducht; ze slaat enkele malen een lachende neger tegen de grond. Vader Cameron wordt intussen op straat uitgelachen en uitgescholden, sommigen ballen hun

Gus wordt door de K.K.K. 'berecht'.

vuist naar hem. Zijn getrouwe bedienden mengen zich onder de menigte in de hoop hem te kunnen redden. Uiteindelijk slagen zij daarin, geholpen door Phil Stoneman die daarbij een zwarte soldaat neerschiet. Vader Cameron vlucht op een kar tezamen met de twee trouwe bedienden, Phil Stoneman, zijn vrouw en zijn dochter Margaret. Zij zoeken hun toevlucht in een hut die wordt bewoond door twee veteranen van het leger van de Unie. Een titelkaart meldt: *'The former enemies of North and South are united again in common defense of their Aryan birthright.'*

Elsie is op de hoogte van de gebeurtenissen en kan haar vader niet vinden. Zij besluit een beroep te doen op Silas Lynch, zich niet bewust van de slechte bedoelingen die Lynch met haar heeft. Ten huize van Lynch vermaakt een gezelschap zwarten onder aanvoering van Lynch zich met drank en vrouwen. Als Lynch Elsie ziet, begint hij gulzig te grijnzen en geeft hij de feestvierders opdracht te vertrekken.

Lynch doet haar een huwelijksaanbod en zegt dat hij een Zwart Rijk zal stichten waarin zij als koningin aan zijn zijde kan zitten. Als hij handtastelijk wordt, rent Elsie naar de deur. Vanaf dit moment ongeveer volgt een steeds snellere afwisseling van beelden van activiteiten van de K.K.K. ten behoeve van de blanken die worden belaagd, van Elsie en Lynch, van degenen die hun toevlucht hebben gezocht in de hut van de oorlogsveteranen en van zwarten die de straten van Piedmont terroriseren.

Terwijl Lynch steeds agressiever wordt ten aanzien van Elsie en de positie van de mensen in de hut steeds benarder, komt de K.K.K. aan galopperen. Ook Stoneman verschijnt weer, onbewust van wat er gaande is. Lynch vertelt hem dat hij een blanke vrouw wil trouwen. Stoneman slaat hem daarop waarderend op de schouder, maar als hij vervolgens hoort dat het zijn eigen dochter betreft, wordt hij kwaad. In de hut sluiten de Noordelijke veteranen en hun voormalige tegenstanders vriendschap. In de straten van Piedmont neemt de terreur toe.

Dan verschijnt de K.K.K. De zwarte soldaten schieten eerst terug, maar slaan weldra op de vlucht. De blanken in Piedmont, Elsie en de vluchtelingen in de hut worden door de K.K.K. uit hun benarde posities bevrijd.

Toegejuicht trekt de K.K.K. door de straten van Piedmont. Bij de volgende verkiezingen beheersen K.K.K.-ruiters de straat. Enige zwarte mannen kijken met ontzag naar hen en maken zich vervolgens uit de voeten.

De film eindigt met beelden van twee liefdesparen – Ben en Elsie, en Phil en Margaret – en enkele droombeelden die voorafgegaan worden door een wens van Griffith: *'Dare we dream of a golden day when the bestial war shall rule no more. But instead the gentle Prince in the Hall of Brotherly Love in the City of Peace.'*

De laatste woorden zijn: *Liberty and union, one and inseparable, now and forever!*

De geschiedenis van 'The birth of a nation'

Hoe de film tot stand kwam

De film is gedeeltelijk gebaseerd op het boek 'The Clansman' van Thomas Dixon Jr. dat in 1905 verscheen, op het gelijknamige toneelstuk van dezelfde auteur en op aanvullende gegevens uit een ander boek van Dixon 'The leopard's spots' uit 1902. 'The Clansman' werd als boek veel gelezen en als toneelstuk trok het ook volle zalen. De schrijver was een dominee uit het zuiden van de V.S. die in zijn werk een beeld van het zuiden voor en na de burgeroorlog gaf, dat tot nu toe even populair en onverwoestbaar als onjuist is gebleken. In de 'Plantation Illusion' wordt het zuiden voor de burgeroorlog voorgesteld als een gouden tijdperk, waarin welvarende, hoogst beschaafde en aristocratische blanken plantages beheren waarop loyale, gelukkige en gehoorzame slaven en slavinnen werken. Aan deze illusie komt door de burgeroorlog een gruwelijk einde. Ook het beeld, dat Dixon van het zuiden na de oorlog tijdens de Reconstructieperiode gaf, beantwoordde aan wat velen – vooral uit het zuiden van de V.S. – zich daarvan voorstelden (en ook nu lijkt dit beeld nog te bestaan): onder leiding van en opgestoot door verderfelijke blanken vernietigt het inferieure zwarte ras de zuidelijke beschaving. De gekleurde handlangers van Thaddeus Stevens/ Austin Stoneman worden als beesten omschreven. Silas Lynch, een mulat en de voornaamste handlanger 'had evidently inherited the full physical characteristics of the Aryan race, while his dark yellowish eyes beneath his heavy brows glowed with the brightness of the African jungle'¹ Gus, de slechte neger die het blanke meisje Flora verkracht, is 'tiger-like'. 'A single tiger-spring and the black claws of the beast sank into the soft

*white throat*². De gekleurde maitresse van Stoneman wordt een 'leopard' genoemd.

In 1914 kwamen de scenarioschrijver Frank Woods en Dixon bij Griffith met het idee 'The Clansman' te verfilmen. Griffith, die in die tijd met het plan rond liep een veel langere en veel grootser opgezette film te maken dan tot dat moment gebruikelijk was, leek 'The Clansman' hiervoor zeer geschikt. Hij bracht echter enige belangrijke aanvullingen en wijzigingen aan.

'The Clansman' werd slechts het tweede deel van de film. Griffith vulde het aan met gedeelten uit 'The leopard's spots' en schreef zelf een uitvoerig eerste deel over de burgeroorlog. Dixon, die negers zag als gedegenereerde menselijke wezens voor wie de beschaving niet was weggelegd, had dit in zijn werk duidelijk tot uiting laten komen. Hoewel 'The birth of a nation' volgens velen een racistische film werd en wordt gevonden, moet gezegd worden dat Griffith het racisme van Dixon in elk geval heeft gematigd³. Griffith wilde van 'The Clansman' een film maken die evenveel zou kosten als zes tot tien normale films in die tijd. De zakenlieden die de leiding hadden van het filmbedrijf waar Griffith bij werkte, vonden dat op één na teveel. Deze, Harry Aitken, besloot toen samen met Griffith, Woods en Dixon een eigen bedrijf op te richten, Epoch Film Corporation, en zelf geld te verzamelen om de film te kunnen maken. Zij slaagden erin voldoende geld bijeen te brengen. Van Aitken is de informatie afkomstig, dat de film tussen 1914 en 1929 \$ 18 000 000 opbracht en dat de winst \$ 5 000 000 bedroeg. De film kostte ongeveer \$ 100 000 volgens de door mij geraadpleegde literatuur; op de affiche rechts staat echter een ander bedrag.

De titel 'The Clansman' wordt veranderd in 'The birth of a nation'

Waarom en wanneer precies het besluit viel de titel van de film te veranderen in 'The birth of a nation' is tot op de huidige dag niet met zekerheid te zeggen. Er zijn verschillende verhalen over in omloop. Het meest waarschijnlijk lijkt het verhaal van Edward Wagenknecht die een zeer degelijk werk over de geschiedenis van de Amerikaanse film heeft geschreven, 'The movies in the age of innocence'. Toen de film voor het eerst werd vertoond in New York voor een speciaal daartoe uitgenodigd publiek vertrouwde Dixon volgens Wagenknecht Griffith toe, dat hij 'The Clansman' een te tamme titel vond voor zo'n grote film. Volgens hem zou de film 'The birth of a nation' moeten worden genoemd. Daarmee bedoelde hij de schepping van een nieuwe natie na jaren van strijd en verdeeldheid, een natie van noordelijke en zuidelijke blanken verenigd 'in common defence of their Aryan birthright' met de K.K.K. als hun symbool. Griffith en Dixon waren namelijk niet alleen voor het oude Zuiden, zij waren ook voor de Unie in hun eigen tijd. In Los Angeles, waar de film in première ging op 8 februari 1915, bleef de oude titel nog tot in september gehandhaafd. In New York heette de film vanaf de eerste voor het publiek toegankelijke voorstelling op 3 maart 1915, 'The birth of a nation'.

De ontvangst van de film

Toen de film werd uitgebracht, liep het publiek storm. In januari 1916 waren er alleen al in New York en omgeving 6266 voorstellingen gegeven met een bezoekersaantal van meer dan

Demand Walsh Stop 'Birth of a Nation'

After conference with the Governor it is announced producers will be prosecuted.

As a result of a protest made today in the State House today by a group of more than 1,000 Negroes, Governor Walsh and his cabinet members are expected to...

BIG MEETING IN HUB
Protest of Negroes

ACCOUNT OF THE BIG MEETING
DEMONSTRATE FIGHT AGAINST 'THE BIRTH OF A NATION'

PICTURE FILM CAUSES

Negroes Storm Boston House in Effort to Gain Admission to See Picture

BOSTON ATTEMPT
The picture was shown by leading street theaters and in an effort to obtain its performance, the film of 'The Birth of a Nation' was shown in the city. The producers of the picture were told that they had been notified by the Governor of the State of Massachusetts that the picture was not to be shown in the State. The producers of the picture were told that they had been notified by the Governor of the State of Massachusetts that the picture was not to be shown in the State.

drie miljoen mensen. Wat bracht zoveel mensen ertoe de film te gaan bekijken? Voor de film is veel meer reclame gemaakt dan voor welke andere film ook tot die tijd. In de kranten werden advertenties van een halve pagina opgenomen, reusachtige reclameborden werden opgehangen, speciale treinreizen werden georganiseerd om mensen vanuit het platteland en kleine steden naar de theaters te brengen waar de film werd gedraaid. Men kon allerlei souvenirs kopen, er werden wedstrijden rondom de film georganiseerd, parades gehouden met als Klanleden gecostumeerde figuren. En zo verzon men nog het een en ander. Dat een goede reclame al dan niet waarschijnlijk belangrijker is dan een goed produkt, weten we intussen. Nu hebben reclamemakers het moeilijker dan in 1914 om hun produkt temidden van talloze vergelijkbare produkten op te laten vallen. Het lijkt dus zeker dat de reclame een grote rol heeft gespeeld bij het succes van de film. Een andere van buitenaf komende factor die bijdroeg tot een grote toeloop naar de film, waren de rellen die in verschillende steden ontstonden, nadat zowel van zwarte als blanke zijde tegen de inhoud van de film was geprotesteerd. Veel mensen wilden de film waarover zoveel deining was ontstaan, graag zien. Belangrijker dan de voorgaande factoren was naar het lijkt, dat de film veel meer kwaliteiten bezat dan alle voorgaande films. Critici spraken van een 'panoramic drama', 'the Ku Klux Klan dashes down the road as powerfully as Niagara pours over the cliff... (and) the white leader... enters not as an individual, but as... the whole Anglo-Saxon Niagara'. Ook de grootste tegenstander erkende de kwaliteiten: in 1915 verklaarde de N.A.A.C.P. in haar Annual Report: 'Every resource of a magnificent new art has been employed with an undeniable attempt to

picture Negroes in the worst possible light'. Zwarten kregen niet of vrijwel niet de gelegenheid de film te zien. Hoewel ik er geen nauwkeurige gegevens over heb kunnen vinden, moet worden aangenomen dat zwarten in het zuiden de bioscopen officieel niet mochten bezoeken. In het noorden mocht dat wel, maar veel zwarten zullen het niet hebben gewaagd. Kranteberichten getuigen ervan dat zwarten die de film wilden

den gaan zien, de bioscoop uit werden geslagen. De film werd niet alleen in de V.S. een succes. Hij werd overal in Europa, en ook in India en China gedraaid. Griffith werd met 'The birth of a nation' (en zijn volgende film 'Intolerance') de meest invloedrijke filmregisseur aller tijden. Dit is door vele andere beroemde regisseurs binnen en buiten de V.S. verklaard, tot hen behoorde Eisenstein uit de Sovjet-Unie.

LIBERTY THEATRE

42d Street, West of Broadway

EVENINGS at 8.05 SHARP, 25c, 50c, 75c and \$1. Logo Seats, \$2.
SATURDAY MATINEE, 2.10 SHARP, 25c, 50c, 75c and \$1. Logo Seats, \$2.
OTHER MATINEES at 2.10 SHARP, 25c and 50c. Logo Seats, \$1.

ALL SEATS RESERVED

BEGINNING WEDNESDAY NIGHT

MARCH 3d

AND TWICE DAILY THEREAFTER INCL. SUNDAYS

The Mightiest Spectacle Ever Produced!

D. W. GRIFFITH'S

Picture Production which will Startle the World!

A RED BLOODED TALE OF TRUE AMERICAN SPIRIT

LOVE & ROMANCE MIDST HISTORIC SCENES.

COMEDY WHICH RELIEVES THE THRILL OF ADVENTURE

GRIPPING HEART INTEREST AND SOUL STIRRING EMOTIONS.

See This Masterpiece

HOUSE REMODELED ACCORDING TO SCIENTIFIC ADJUSTMENT OF FOCAL REQUIREMENTS

TOO GREAT FOR COMPARISONS.

CONCEIVED, INSPIRED AND CREATED IN AMERICA.

THE EXPRESSION OF GENIUS IN A NEW REALM OF ART.

A COMPOSITION OF NATIONAL FIGURES WITH THE UNIVERSE AS ITS BACKGROUND

Rich in Historical Value

FOUNDED ON THOMAS DIXON'S FAMOUS NOVEL AND PLAY

THE CLANSMAN

SYMPHONY ORCHESTRA OF 40

SEATS NOW

THE MOST REALISTIC AND STUPENDOUS VIEW OF STIRRING EVENTS IN THE DEVELOPMENT OF OUR COUNTRY.

18,000 PEOPLE 3,000 HORSES 8 MONTHS IN THE MAKING COST \$500,000.00

Pogingen de film te verbieden of te censureren

De negerleiders in die tijd waren allen tegen de film gekant. Maar wat moesten zij ertegen ondernemen? De film negeren? Wat zou de film voor kwaad aan kunnen richten, als ze geen actie ertegen begonnen? Wat zouden de gevolgen zijn, als ze wel acties begonnen?

De N.A.A.C.P. besloot, gesteund door veel negers in de grote steden, tegen de film in verzet te komen. Deze organisatie kreeg daarbij steun van verschillende vooraanstaande blanken. Censuur op films werd in die jaren in veel steden en staten toegepast, als men dacht dat een bepaalde film kwaad kon aanrichten.

De negerleider Booker T. Washington hield zich meer op de achtergrond. Hij herinnerde zich nog hoe in 1906 bij een reclamecampagne voor het toneelstuk 'The Clansman' negers waren gehoord om te protesteren tegen het toneelstuk. Hij was zich ervan bewust dat de acties tegen de film de aandacht voor de film en de winst voor de makers zouden vergroten.

'The Birth of a Nation' zou zoals alle films toentertijd voorgelegd worden aan de National Board of Censorship of Motion Pictures. Deze instelling was niet door de overheid, maar door de filmproducenten opgericht. De producenten hoopten door de National Board meer respect voor hun produkten te verwerven. Tachtig procent van de theaterdirecties hield zich aan de beslissingen van dit censuurapparaat, dat als gevolg daarvan door de overheid werd gewaardeerd. In 1914 kwam in Washington de vraag aan de orde of de overheid een eigen censuurapparaat moest oprichten. Een commissie van het Huis van Afgevaardigden besloot echter, dat de National Board zijn werk kon blijven doen en dat de regering zich niet met het censureren van films bezig zou gaan houden⁶.

Toch speelde de regering vermoedelijk indirect een rol bij de goedkeuring van de film. Twee dagen voor de film zou worden gedraaid voor de National Board wist Dixon, een vroegere student van president Wilson toen deze nog hoogleraar was, gedaan te krijgen dat de film in het Witte Huis werd vertoond aan de president, leden van het kabinet en hun gezinnen. De daarop volgende avond werd de film in de balzaal van een hotel in Washington getoond aan leden van het Hoogge-

rechtshof en het Congres. Beide vertoningen waren door de regering toegestaan op voorwaarde dat er geen publiciteit aan zou worden gegeven. Maar het is meer dan waarschijnlijk, dat de National Board van deze voorvertoningen op de hoogte gebracht is. Dixon hoopte met behulp van de film de sympathieën van Wilson voor het zuiden te stimuleren, voorzover dat nog nodig was. Onder Wilson nam de segregatie bij de overheid toe. Volgens de historicus Arthur Link verzekerde Dixon de president zelfs, dat weldra *'there will never be an issue on your segregation policy.'*⁷ Volgens Dixon viel de film zeer bij de president in de smaak en zei Wilson hem: *'It is like writing history with lightning, and my one regret is that it is all so terribly true'*⁸. Opperrechter White zou Dixon voor de (tweede) vertoning hebben toevertrouwd: *'I was a member of the Klan, sir... Through many a dark night I walked my sentinels' beat through the ugliest streets of New Orleans with a rifle on my shoulder... I'll be there'*⁹. Ondanks de protesten van de N.A.A.C.P. en anderen werd de film door de National Board goedgekeurd. De strijd tegen de film verplaatste zich toen naar de afzonderlijke staten en verschillende steden. Uiteindelijk verloren de tegenstanders vrijwel overal. Halverwege 1915 kon de film alleen niet worden gedraaid in de staat Illinois en in de steden Wilmington (Delaware) en Cleveland (Ohio)¹⁰.

Toen het verzet tegen de film vrijwel niets bleek uit de halen, schreef de leider van de N.A.A.C.P., W.E. Du Bois, dat de negers moesten leren hun geld te gebruiken voor het maken van films en muziek en het schrijven van hun eigen geschiedenis. Niet alleen in de kringen van de N.A.A.C.P. kwam de wens op zelf een film te maken als antwoord op 'The Birth of a Nation'. De secretaris van Booker T. Washington, E.J. Scott, wist geld voor het maken van een film bijeen te brengen door aandelen te verkopen onder goed gesitueerde zwarten. Als leidraad voor de film werd de autobiografie van Booker T. Washington, 'Up from slavery', genomen. De produktie van deze geheel door zwarten vervaardigde film nam drie jaren in beslag en kreeg als titel 'The Birth of a Race'. Bij de vertoning in 1919 wist de film echter geen groot publiek te trekken¹¹.

Verschillende scènes worden geschrapt

Het verbieden van de hele film was de

tegenstanders niet gelukt. Zij kregen wel gedaan, dat verschillende scènes werden geschrapt. In overleg met de makers of op bevel van de autoriteiten werden er in verschillende steden of staten scènes uit de film gehaald.

Al na de eerste voorstelling is Griffith op grond van de reacties van het publiek ertoe overgegaan stukken uit de film te verwijderen. In New York zag hij zich genoodzaakt enige scènes te verwijderen die de toorn van de burgemeester hadden gewekt. Welke is niet meer te achterhalen, maar er wordt gezegd dat deze scènes de meest racistische uit de hele film waren. Tot de scènes waarvan het bekend is, dat ze uit de film zijn verwijderd, behoren:

- scènes over de hypocrisie van de abolitionisten in New England die zelf afstamden van de slavenhandelaars;
- scene over een racistische brief van Lincoln aan de minister van oorlog, Stanton, waarin hij stelde, dat het zwarte ras inferieur was aan het blanke. Van het bestaan van een dergelijke brief heb ik geen sporen kunnen vinden. Wel is Lincoln niet uitsluitend een tegenstander van de slavernij geweest, maar ook een tegenstander van gelijkheid van de negers. Vóór de oorlog had hij in een van de beroemde debatten met senator Douglas gezegd: *'I believe there is a physical difference between the white and black races which will forever forbid their living together on terms of political and social equality.'*¹²

De bovengenoemde scènes zijn op initiatief van Griffith zelf geschrapt. In andere literatuur dan ik heb geraadpleegd, zijn waarschijnlijk nog meer scènes te vinden die geschrapt zijn. Hoe de film er bij de eerste voorstelling precies uitzag en welke scènes er precies allemaal zijn uitgehaald, schijnt echter niet meer volledig te reconstrueren. De geschrapte scènes zijn niet meer op film beschikbaar en niemand heeft er voorzover bekend boek van gehouden.

Griffith schrapte slechts met grote tegenzin, overtuigd als hij was van de historische juistheid van het beeld dat hij in de film van eht verleden gaf. Zijn ergernis over het verzet tegen zijn film en de onverdraagzaamheid die daarbij naar zijn mening werd getoond, brachten hem ertoe zijn volgende film, 'Intolerance', aan het thema van de onverdraagzaamheid te wijden.